

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: R. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, trvale bytem „X“, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2015, č.j. CPR-13396-2/ČJ-2015-930310-V234,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10.6.2015, č.j. CPR-13396-2/ČJ-2015-930310-V234 a rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 24.3.2015, č.j. KRPU-179975-23/ČJ-2014-040022-SV-CV, **se zrušují** pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen uhradit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **14 779,- Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2015, č.j. CPR-13396-2/ČJ-2015-930310-V234, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24.3.2015, č.j. KRPU-179975-23/ČJ-2014-040022-SV-CV, kterým bylo uloženo žalobci správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok a počátek této lhůty byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky a doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů od nabytí právní

moci tohoto rozhodnutí, tak, že doba po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie se stanovuje na 6 měsíců s tím, že ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že v daném případě se nedopustil porušení zákona a dle jeho názoru nejsou důvody, aby s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje zákonu.

Uvedl, že již dříve mu bylo uloženo správní vyhoštění, a to konkrétně rozhodnutím ze dne 6.1.2014, č.j. KRPU-268263-21/ČJ-2013-040022-SV-CV. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce nejen odvolání, ale následně i včasnou žalobu k soudu a poté dokonce i kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu se žádostí o odkladný účinek podané kasační stížnosti, které bylo vyhověno. Žalobce tedy trval na tom, že nemohl v období od 24.7.2014 do 5.8.2014 pobývat neoprávněně na území ČR, neboť výše uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo vykonatelným až dne 8.12.2014, kdy nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2014, č.j. 5 Azs 132/2014. Dle žalobce jej k pobytu v České republice opravňovala podaná žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění (která má přímo ze zákona odkladný účinek) i následně podaná kasační stížnost, které byl Nejvyšším správním soudem přiznán odkladný účinek samostatným rozhodnutím. Nelze tedy souhlasit s názorem žalovaného, že posledním dnem oprávněného pobytu žalobce na území České republiky byl den 9.5.2014.

Dále žalobce poznamenal, že v paralelně vedeném trestním byl rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 27.1.2015, č.j. 2 T 36/2014-95, zproštěn obžaloby ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí, kterého se měl dopustit právě neoprávněným pobytem na území České republiky.

Dále žalobce uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí dle jeho názoru představuje rovněž ve svých důsledcích nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

Rovněž žalobce poukázal na aktuální vyhrocenou politickou situaci na Ukrajině, kde probíhá dlouhodobě ozbrojený konflikt. Taktéž poukázal na povolávací rozkaz s tím, že v případě návratu na Ukrajinu bude ohrožen jeho život, a to zejména s ohledem na reálné nebezpečí povolání do armády a následné nasazení do bojových operací na východě Ukrajiny.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trval na tom, že žalobce pobýval na území České republiky v období od 10.5.2014, aniž by disponoval nějakým pobytovým statutem, který by jej k pobytu v České republice opravňoval. K pobytu v České republice jej tak neopravňuje ani podaná žaloba ani následně podaná kasační stížnost. Žalobce si žádným způsobem nelegitimizoval pobyt v České republice. Od uplynutí lhůty k vycestování stanovené v původním rozhodnutí dle žalovaného pobýval žalobce v České republice neoprávněně. K uplynutí této lhůty dle žalovaného došlo dne 9.5.2014. Žalovaný nikterak nepopíral, že žalobce podal včas žalobu proti původnímu rozhodnutí o správním vyhoštění a následně i kasační stížnost, ale ani v takovém případě dle žalovaného nevzniklo žalobci právo pobytu na území České republiky a tyto úkony nejsou spojeny s udělením nebo přiznáním žádného pobytového statusu v České republice. Žalovaný tak v uvedeném období pobýval na území České republiky bez víza nebo oprávnění k pobytu. V rámci provedené pobytové kontroly nepředložil žalobce žádné oprávnění k pobytu ani lustrací v informačních systémech nebylo zjištěno, že by žalobce

disponoval jakýmkoliv oprávněním k pobytu v České republice. Přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelným a účastníka řízení nelze ze strany správního orgánu nutit k vycestování, ovšem dle žalovaného i za takové situace je cizinec povinen na území České republiky pobývat s platným vízem nebo oprávněním k pobytu, což žalobce evidentně neměl.

K námitce žalobce, že by zproštěn obžaloby rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 27.1.2015, č.j. 2 T 136/2014-95, žalovaný poznamenal, že se jednalo o řízení zcela nezávislé na nyní projednávaném řízení.

Dále žalovaný zdůraznil, že rozhodnutí o správním vyhoštění není trestem ale opatřením, tedy specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví, ke kterému se neváže žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky. Stát za pomoci těchto administrativních opatření upravuje přistěhovalectví, a nikoli ukládá sankce za protiprávní jednání. I z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Francie proti Maaouia ze dne 5.10.2000, ESPLP 140/2000, vyplývá, že správní vyhoštění nemá charakter trestního řízení.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že ve věci předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění byla podána včasná žaloba a následně kasační stížnost, které byl přiznán odkladný účinek. S ohledem na tuto skutečnost žalobce pobýval dle názoru jeho právního zástupce na území České republiky po celou dobu trvání řízení před správními soudy legálně a oprávněně. Právní zástupce rovněž poukázal na skutečnost, že ani trestní soud neshledal, že by se žalobce dopustil nezákonného jednání. Právní zástupce trval rovněž na tom, že žalobce pobýval na území České republiky oprávněně i v období mezi nabytím právní moci rozhodnutí krajského soudu o jeho správní žalobě a podáním kasační stížnosti, neboť žalobce využíval zákonem stanovených možností právní ochrany proti správnímu rozhodnutí a proto po celou dobu řízení před správními soudy pobýval na území České republiky legálně. Dále právní zástupce žalobce podotkl, že v původním rozhodnutí o správním vyhoštění byla žalobci stanovena lhůta pro vycestování, která dle názoru právního zástupce žalobce začala plynout až po právní moci rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci žaloby proti původnímu rozhodnutí o správním vyhoštění. V rámci této lhůty podal žalobce kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku, kterému bylo vyhověno.

K dotazu soudu právní zástupce žalobce uvedl, že kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci žaloby proti původnímu rozhodnutí o správním vyhoštění byla datována dnem 4.8.2014 a s největší pravděpodobností byla zaslána na Nejvyšší správní soud poštou. Z výpisu z veřejně dostupného informačního systému Nejvyššího správního soudu vyplývá, že Nejvyššímu správnímu soudu byla předmětná kasační stížnost doručena dne 5.8.2014.

Žalovaný se z jednání řádně a včas omluvil s tím, že z omluvy jednoznačně vyplýval souhlas žalovaného s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo

během zákonem stanovené lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí. Povinností žalobců je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ke zcela obecné námitce žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí představuje ve svých důsledcích nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, soud uvádí následující. Žalobce v rámci ústního jednání konaného v předmětné věci dne 18.8.2014 k výslovným dotazům správního orgánu uvedl, že na území České republiky a Evropské unie nemá žádné příbuzné či jinak blízké osoby a že celá jeho rodina žije na Ukrajině. Dále uvedl při tomtéž ústním jednání, že na území České republiky nemá žádné vazby týkající se kulturního, sportovního či společenského života a že v České republice je výhradně kvůli práci. Tato svá tvrzení žalobce nikterak nerozporuje. Za takové skutkové situace pak nemůže dojít v důsledku správního vyhoštění k zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

Dále žalobce namítal s poukazem na existenci povolávacího rozkazu, že v případě jeho návratu na Ukrajinu bude ohrožen jeho život, a to s ohledem na reálné nebezpečí povolání do armády a následného nasazení do bojových operací na východě Ukrajiny. K této argumentaci soud uvádí, že výkon vojenské služby je jednou ze základních občanských povinností ve vztahu ke státu, jehož občanství žalobce má. Dále soud podotýká, že obdobnou otázkou se zabýval již vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí sp. zn. 6 A 508/97, ve kterém dospěl k závěru, že povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových operacích ve válečném konfliktu. S ohledem na uvedené závěry neshledává soud ani případnou existenci povolávacího rozkazu skutečností, která by bránila realizaci správního vyhoštění žalobce do země jeho původu. Rovněž tuto námitku tedy shledal soud jako nedůvodnou.

K poukazu žalobce na paralelně vedené trestní řízení zakončené rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 27.1.2015, č.j. 2 T 36/2014-95, soud uvádí, že tímto rozsudkem byl žalobce zproštěn obžaloby ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí. K tomuto poukazu soud uvádí, že žalovaný k této rozhodné skutečnosti přihlédl a reagoval na ni právě tím, že změnil výrok rozhodnutí o správním vyhoštění a z výroku vypustil odkaz na jeden z důvodů pro uložení správního vyhoštění, a to odkaz na ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. Zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V tomto ustanovení je totiž mimo jiné jako důvod správního vyhoštění uvedeno maření soudních nebo správních rozhodnutí. Vypuštěním tohoto důvodu pro udělení správního vyhoštění žalobci žalovaný zcela adekvátně reagoval na rozhodnutí trestního soudu o zruštění obžaloby žalobce ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí. Je však dále nutno zdůraznit, že předmětný trestní rozsudek pak nemohl mít žádný vliv na posouzení otázky, zda žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza nebo platného povolení k pobytu, neboť posouzení této otázky nebylo předmětem daného trestního řízení. I tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Zásadní námitkou žalobce je jeho tvrzení, že v důsledku včasného podání správní žaloby proti původnímu rozhodnutí o správním vyhoštění a v důsledku následného podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o dané žalobě, když kasační stížnosti byly přiznány odkladné účinky, nepobýval v rozhodné době na území České republiky bez víza či bez platného povolení k pobytu.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že prvostupňový orgán vycházel z předpokladu, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza či platného povolení k pobytu v období od 24.7.2014 do 5.8.2014. Jednalo se o období od nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3.7.2014, č.j. 42 A 6/2014-24, do dne doručení kasační stížnosti proti tomuto rozsudku s návrhem na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Oproti tomu žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza nebo platného povolení k pobytu již od 10.5.2014 do 5.8.2014. Žalovaný ve svém rozhodnutí vázal začátek pobytu žalobce bez platného víza nebo platného volení k pobytu k okamžiku marného uplynutí doby k vycestování stanovené v původním rozhodnutí o správním vyhoštění. V původním rozhodnutí o správním vyhoštění byla doba k vycestování stanovena do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Původní správní rozhodnutí nabylo právní moci dne 29.4.2014 a posledním dnem doby stanovené žalobci v původním rozhodnutí o správním vyhoštění pro vycestování z území České republiky tedy byl den 9.5.2014.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí setrval na názoru, že odklad vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění v důsledku podání správní žaloby v souladu s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemá žádný vliv na existenci oprávnění cizince pobývat na území České republiky. S tímto názorem se však soud neztotožnil. Ještě před marným uplynutím doby pro vycestování žalobce podal včasnou žalobu proti původnímu rozhodnutí o správním vyhoštění. V souladu s § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců měla tato žaloba odkladný účinek na vykonatelnost původního rozhodnutí o správním vyhoštění. Původní rozhodnutí o správním vyhoštění tedy bylo po podání správní žaloby sice pravomocné, ovšem nebylo vykonatelné. Nastala tedy zcela totožná situace, která platila za běhu doby určené správním orgánem pro vycestování žalobce. Po dobu, kterou správní orgán stanovil pro vycestování cizince v rozhodnutí o správním vyhoštění je rovněž rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocné, ovšem nelze cizince nutit k opuštění území České republiky. Po dobu, kterou správní orgán stanovil jako dobu k opuštění republiky, se rovněž má za to, že žalobce pobývá na území České republiky oprávněně. Stejný režim pobytu musí pro cizince platit i v případě podání správní žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění, když podání této žaloby má přímo ze zákona odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Důvodem pro správní vyhoštění je v souladu s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. skutečnost, že cizinec pobývá na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Ovšem dle názoru soudu právě odložení vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění po dobu, která byla stanovena cizinci k opuštění území republiky, a odložení vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění přímo ze zákona v důsledku podání správní žaloby proti takovému rozhodnutí, jsou skutečnosti, které opravňují cizince k pobytu na území České republiky bez platného víza. Tomuto oprávnění pobývat na území České republiky odpovídá i fakt, že po dobu odložení vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění není možné cizince nutit k opuštění území České republiky. V souladu s výše uvedenými závěry tedy soud dospěl k závěru, že názor žalovaného, že žalobce pobýval neoprávněně na území České republiky již od 10.5.2014, je nesprávný.

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3.7.2014, č.j. 42 A 6/2014-25, nabyl právní moci dne 24.7.2014. Nabytím právní moci tohoto rozsudku se opět stalo vykonatelné původní rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, a to ve vztahu k celému svému výroku. Soud zastává názor, že vzhledem ke skutečnosti, že původní lhůta pro vycestování, která počala běžet po nabytí právní moci původního rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohla marně uplynout v důsledku podání správní žaloby. Proto následně po právní moci rozsudku o správní žalobě a opětovném nabytí vykonatelnosti původního rozhodnutí o správním vyhoštění počala tato doba pro vycestování z území České republiky pro žalobce plynout opět, a to od počátku. Tomuto závěru jednoznačně odpovídá důvod, pro který v rozhodnutí o správním vyhoštění je lhůta pro vycestování stanovena. Je totiž nereálné domnívat se, že cizinec může opustit území republiky okamžitě po nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Předmětná doba stanovená k vycestování slouží k zajištění cestovních dokladů a zajištění samotné cesty do země původu, případně poskytuje možnost k uspořádání soukromoprávních vztahů žalobce na území České republiky. Obdobná situace je i v případě rozhodnutí soudu o správní žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Cizinec nemůže předvídat dobu rozhodnutí ve věci a nelze předpokládat, že by byl schopen opustit území České republiky tentýž den, kdy mu byl rozsudek soudu doručen. Proto soud zastává názor, že totožná lhůta jaká byla stanovena cizinci k vycestování v původním rozhodnutí o správním rozhodnutí, počala znovu běžet od právní moci rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla žalobcova žaloba zamítnuta. Po tuto dobu k vycestování pak dle soudu v souladu s výše uvedenými závěry pobýval žalobce na území České republiky oprávněně. Konkrétně se jednalo o období od 25.7.2014 do 3.8.2014.

Zůstává tedy otázkou, zda žalobce pobýval na území České republiky oprávněně v období od 4.8.2014 do 5.8.2014. Právní zástupce žalobce uvedl při jednání soudu, že s největší pravděpodobností podal kasační stížnost ve věci původního rozhodnutí o správním vyhoštění k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím pošty. Tomu odpovídá i výpověď samotného žalobce při ústním jednání konaném dne 18.8.2014, kde žalobce uvedl, že dne 4.8.2014 jej advokát telefonicky informoval, že podal kasační stížnost. Z obsahu správního spisu ovšem nelze zjistit, zda návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti byl podán současně se samotnou kasační stížností. Tuto skutečnost bude muset správní orgán v rámci následného správního řízení postavit najisto. Pokud by byl návrh na přiznání odkladného účinku součástí přímo samotné kasační stížnosti, která dle informace o řízení obsažené ve veřejně dostupném informačním systému Nejvyššího správního soudu byla na Nejvyšší správní soud doručena dne 5.8.2014, pak by dle zdejšího soudu účinky následně přiznaného odkladného účinku bylo nutno vztáhnout již k okamžiku podání návrhu na přiznání odkladných účinků, tedy již ke dni 4.8.2014, neboť účinky následně přiznaného odkladného účinku je nutno přiznat ex tunc ke dni podání návrhu na přiznání odkladného účinku. V takovém případě by žalobce nepobýval na území České republiky neoprávněně ani jeden den. Pokud byl návrh na přiznání odkladného účinku podán až následně, bude se muset správní orgán zabývat otázkou existence důvodu ke správnímu vyhoštění žalobce s přihlédnutím ke skutečnosti, že oproti původním závěrům správních orgánů žalobce se doba neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky podstatně zkrátila, což musí mít odraz v posouzení doby, na kterou mu bude zakázán vstup na území Evropské unie, či zda tak krátký neoprávněný pobyt vůbec opodstatňuje uložení správního vyhoštění žalobci.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgány nesprávně stanovily dobu, po kterou žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně.

V důsledku tohoto pochybení pak bylo vydáno nezákonné rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem k této skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětná nezákonnost zatěžovala již rozhodnutí prvostupňového orgánu, zrušil soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. i toto prvostupňové rozhodnutí.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 14 779,-Kč, která se skládá z částky z částky 9 300,-Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 2 100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 31.12.2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), účast na jednání - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., z částky 1 214,- Kč za cestovné k jednání soudu a zpět, z částky 800,- Kč za promeškaný čas (§ 14 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb.) a z částky 2 565,- Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 5. srpna 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová